

CSIKÁSZ ISTVÁN:

És van aki hirtelen

Boka László halálára

Rámijesztenek
a sárga Orion- jelek
és a sarkukon imbolyogva
lódulnak felém
mint a görgeteg
a hullámpapír-
dobozok s rajtuk e
torz- fejű jelek:
rádión át rossz hírek —
mert hová kapkodtam most?

Az áram vibrálva zúg
s a fehér kancsóban
keményen csendül a víz

rofozzák egymást a
rút molekulák
aztán elcsendesülnek
és egy fémes csillogású test
talán egy hal talán egy kés
cuppanva belevág
a fekete füstbe
mely uszkál csavart
vonaglásokkal hátra
csak hátra mint a rák
a vízben kinyílnak
sötétlilán a primulák

Es délután a küszöbömre
szállnak a lepkék
fekete-pirosak
s a fejem árnyéka lóg
és a pókhálók rácsán túli TAJ
a fehérre festett ajtók
nyilalló nyiladásán
jöss-e vagy menjek én?

S a lepkék már a rácson túlra
szállnak a novemberrel mert
ilyenek: lehullanak

A befejezés csak annak
hiányzik akit abbahagynak
és van aki hirtelen
félbehagyta magát
de befejezte éppen így

Hogy jöttek még a lepkék!
Pirosak- feketék
egy novemberben
mikor gyertya ég
az emberekben
s gerincük kanóca fogy
és lángot vet fölül az
aki arra született

mert ott égünk el
e kéjünkkel
világot adva picinyt
miattatok meg értetek
s elfogy a testünk
a gyönyörűségtől
újra és megint
miattatok meg értetek

Megszülettünk: élünk:
az áram vibrálva zúg halad
s a lepkék már a rácson túlra
szállnak a novemberrel mert
ilyenek: lehullanak